



Arrest

nr. 179 534 van 15 december 2016
in de zaak RvV X VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 176 624 van 20 oktober 2016, waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 april 2013 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij baseerden

zich op de aandoening van de eerste verzoekende partij, zijnde de dochter van de tweede en de derde verzoekende partij.

1.2. Op 30 april 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 29.04.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Bovendien:

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter een standaard medisch getuigschrift over gedateerd op 13.07.2012 en 14.09.2012. De aanvraag werd echter ingediend op 03.04.2013, dus na de invoegintreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §1, 4e lid en art 9ter §3-3° van de wet van

15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011)."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers aan: "Schending van het artikel 9ter en inzonderheid van het artikel 9ter §3-4° en artikel 9ter §1,1° en 5° van de Wet van 15.12.1980, van artikel 3 EVRM, van artikel 62 van de Wet van 15.12.1980, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van goed bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

Verzoekers betogen als volgt:

"Schending van het artikel 9ter en inzonderheid van het artikel 9ter §3-4° en artikel 9ter §1,1° en 5° van de Wet van 15.12.1980, van artikel 3 EVRM, van artikel 62 van de Wet van 15.12.1980, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van goed bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren en de verplichte rekening te houden met alle elementen van het dossier, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich met schuldigheid te maken aan machtsoverschrijding.

1.

De bestreden beslissing betreffende de verblijfsaanvraag om medische redenen acht de stelling "dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk" voldoende.

De bestreden beslissing baseert zich op artikel 9ter §3, 4° van de wet van 15 december 1980 en verwijst naar het advies opgesteld door de ambtenaar-geneesheer van 21.08.2013, waaruit zou blijken dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid die aanleiding zou kunnen geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

2. Het advies van de arts-adviseur stelt het volgende:

"Artikel 9ter §3-4

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.04.2013.

De in de standaard medische getuigschriften d.d. 18.03.2013 en 22.01.2013 beschreven schizofrenie houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Betrokkene en zijn naaste omgeving zijn reeds gedurende vele jaren vertrouwd met deze aandoening en de implicaties ervan zodat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst. (...)

3. De bevoegdheid van de arts adviseur

De arts-adviseur heeft krachtens artikel 9ter §1, vijfde lid de bevoegdheid om te onderzoeken, te beoordelen wat het reële risico is voor het leven of de fysieke integriteit of wat het risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft, alsook de mogelijkheden zijn van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokkene verblijft en om de vermelde ziekte in het medisch getuigschrift te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Artikel 9ter §3, 4° van de wet van 15 december 1980 stelt eveneens dat de ambtenaar-geneesheer ook kan vaststellen dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De arts-adviseur en bijgevolg ook verwerende partij zijn evenwel onterecht tot deze conclusie gekomen.

4. Alle medische attesten

De arts-adviseur en de bestreden beslissing hebben geen rekening gehouden met alle medische attesten die werden overgemaakt aan de verwerende partij in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Zo werden aan de verwerende partij onder meer volgende attesten overgemaakt:

1. Standaard medisch getuigschrift van 18.03.2013
2. Standaard medisch getuigschrift van 22.01.2013
3. Attest van CARDA dd. 08.08.2012
4. Standaard medisch getuigschrift van 13.07.2012
5. Standaard medisch getuigschrift van 14.09.2012

Enkel met de 2 eerste getuigschriften werd rekening gehouden, doch niet met de rest.

De arts-adviseur zegt hieromtrent niets, zwijgt er zelfs over in alle talen, terwijl deze medische attesten toch ook nuttige informatie bevatten die door de arts-adviseur diende beoordeeld te worden.

Deze heeft daar geen rekening mee gehouden en heeft zelfs niet gemotiveerd waarom niet, met als gevolg dat de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing daarnaast stelt het volgende:

Bovendien:

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter een standaard medisch getuigschrift over gedateerd op 13.07.2012 en 14.09.2012. De aanvraag werd echter ingediend op 03.04.2013, dus na de invoegintreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art. 9ter §1, 4° lid en art. 9 ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011)."

De eisende partijen kunnen deze redenering niet volgen.

Verwerende partij stelt in deze passage dat geen enkel ander medisch getuigschrift werd voorgelegd conform het model van het standaard medisch getuigschrift, naast deze van 13.07.2012 en 14.09.2012.

Dit is manifest onjuist zoals blijkt ook uit het administratief dossier (er werden wel andere medische getuigschriften toegevoegd aan de aanvraag – zie supra) waardoor de verwerende partij diens zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht heeft geschonden.

Tevens hebben de eisende partijen in hun aanvraag ook gemotiveerd waarom deze specifieke reeks van medische attesten werden toegevoegd ook al zijn die ouder dan 3 maanden.

"Verzoekende partij voegt verschillende standaard medisch getuigschriften (zie inventaris) toe bij dit schrijven. Reeds in een eerdere aanvraag werden een gedeelte van de standaard medische getuigschriften toegevoegd maar deze werden gewoon van tafel geveegd omdat het de aanvraag zelf onontvankelijk zou zijn. De medische getuigschriften werden dus nooit ten grond beoordeeld om welke reden ze ook in het kader van huidig getuigschrift worden gehanteerd. DVZ dient met deze rekening te houden, gezien DVZ al geruime tijd in kennis was van deze medische certificaten."

Op deze argumentatie heeft verwerende partij nagelaten te antwoorden, zodat de motiveringsplicht werd geschonden.

Verwerende partij is daardoor onredelijk en zorgvuldig te werk gegaan en heeft daarnaast ook het vertrouwen van verzoekende partijen geschonden.

In een eerste aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werden die medische attesten toegevoegd doch verwerende partij heeft er nooit rekening mee gehouden, omdat het voor verwerende partij één jaar heeft geduurd vooraleer zij de onvankelijkheidsvoorwaarden heeft kunnen bekijken en uiteindelijk oordeelde dat de graad van ernst niet vermeld zou zijn in het standaard medisch getuigschrift dat was toegevoegd aan de initiële aanvraag.

De eerste aanvraag werd ingediend bij schrijven van 09.03.2012 en de beslissing van onontvankelijkheid werd genomen op 25.02.2013 en betekend op 13.03.2013.

Aldus kan niet voorgehouden worden dat zij zorgvuldig is tewerk gegaan in dit dossier.

De behandelingstermijn om te oordelen of de aanvraag al of niet ontvankelijk is, is manifest overschreden.

Bovendien werd er bij schrijven van 18.09.2012, 24.09.2012, 04.12.2012 en 25.01.2013 nog aanvullende stukken overgemaakt aan verwerende partij die de eerste aanvraag actualiseerden en waarmee gewoonweg geen rekening werd gehouden.

Er werd dan ook tegen de beslissing een beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die nog steeds hangende is.

Eisende partijen hebben gelijktijdig en daarnaast zo snel mogelijk het nodige gedaan om een nieuwe aanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet en hebben de medische attesten die

waren overgemaakt aan verwerende partij in het kader van de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, ook overgemaakt in het kader van de tweede aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Verwerende partij diende dus met al deze attesten rekening te houden, zeker gezien zij al geruime tijd hiervan kennis had.

Het gaat niet op om één jaar te wachten vooraleer een beslissing van onontvankelijkheid te nemen om reden dat de graad van ernst niet vermeld zou staan in het initieel standaard medisch getuigschrift waardoor alle medische attesten worden geweerd die in de loop van de procedure werden overgemaakt, en dan daarnaast nog eens al deze medische attesten te weren in het kader van een nieuwe aanvraag om reden dat zij ouder zijn dan drie maanden, terwijl de verwerende partij hier al zelfs voorafgaand de nieuwe aanvraag kennis had.

Zo worden eisende partijen voor voldongen feiten geplaatst waaraan zij niets kan doen, wat absoluut niet de bedoeling kan geweest zijn van de wetgever.

In elke geval en ondergeschikt heeft de arts-adviseur niet vermeld geen rekening te zullen houden met de andere medische attesten. Dat dit wel wordt vermeld in de beslissing zelf.

Hierdoor is er in elk geval een onduidelijkheid, gezien eisende partijen nu niet weten of de arts-adviseur met alle elementen nu effectief wel of geen rekening heeft gehouden.

Deze tegenstrijdigheid in de houding en eigenlijk ook de motivatie van de arts-adviseur en de verwerende partij is niet aanvaardbaar. De motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing moet ook al daarom worden geschorst en vernietigd, gezien de kennelijke inadequate motivering, in strijd met de artikel 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 en de schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid.

5. Het advies van de arts-adviseur heeft niet op grondige wijze de medische attesten onderzocht die werden voorgelegd door de eisende partijen.

Het advies van de arts-adviseur is zeer lacunair wat betreft het onderzoek van de medische attesten die zijn neergelegd door de eisende partijen, omdat hieromtrent enkel wordt gesteld dat uit deze attesten niet zou blijken dat de eerste eisende partij zou lijden aan een aandoening die een reëel risico zou inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene en dat betrokkene en zijn naaste omgeving reeds vele jaren vertrouwd zijn met deze aandoening en de implicaties ervan zodat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.

Het advies van de arts-adviseur stemt evenwel niet overeen met de gegevens in het administratief dossier.

Het standaard medisch getuigschrift neergelegd door de eisende partijen namelijk uitdrukkelijk vermeldt dat:

- De eerste eisende partij lijdt aan onder meer paranoïde schizofrenie, zelfvernietiging ("autodestruction") ...
- De graad van ernst wordt omschreven als zeer ernstig
- Zij negen verschillende soorten medicatie moet innemen
- Zij ten laste is genomen door een gespecialiseerd milieu, meer specifiek CARDA
- De duur van de behandeling voor het leven is
- De gevolgen van het stopzetten van de behandeling een verhoogd risico op aantasting van de fysieke integriteit zal hebben en dat andere symptomen ook zullen verergeren ...

Het is dus duidelijk dat niet enkel de opvolging, zoals de arts-adviseur insinueert, maar ook de behandeling van haar ziekte noodzakelijk is om een catastrofale situatie voor dit gezin te vermijden.

Daarnaast wordt in de aanvraag vermeld dat deze opvolging en behandeling niet mogelijk zal zijn in Macedonië en wordt hierover voldoende informatie bijgebracht.

Er wordt door de arts-adviseur niet ingegaan op het feit dat de behandeling noodzakelijk is.

Er wordt door de arts-adviseur niet ingegaan op de catastrofale gevolgen van het stopzetten van de behandeling.

Er wordt door de arts-adviseur niet nagegaan of de reeks medicijnen ook beschikbaar zijn in Macedonië.

Er wordt door de arts-adviseur niet weerlegd dat eerste eisende partij ten laste is genomen door een gespecialiseerd milieu (meer specifiek CARDA) noch gaat hij in op het feit of dit wel of niet nodig is voor eerste eisende partij.

De arts-adviseur betwist de duur van de behandeling voor het leven langs de andere kant niet.

De arts-adviseur beperkt zich in feit tot het stellen dat eisende partijen al geruime tijd op de hoogte zijn van de ziekte en dus hun plan kunnen trekken.

Eisende partijen zijn van oordeel dat dit geen medisch advies is dat kan verwachte worden van een arts-adviseur.

Enige toelichting op de inhoud van de medische attesten is een minimum waaraan de arts-adviseur dient te voldoen, quod non in casu.

Bovendien zal eerste eisende partij bij een terugkeer naar Macedonië niet de noodzakelijke behandeling kunnen genieten, wat wel degelijk een directe bedreiging is voor haar leven of haar fysieke integriteit.

Op geen enkele wijze wordt door de arts-adviseur rekening gehouden met dit rechtstreeks risico voor haar leven en de fysieke integriteit in geval van terugkeer, gezien de opvolging en behandeling die zij krijgt in België niet aan de orde is in Macedonië.

De arts-adviseur laat zelfs na hieromtrent zijn advies weer te geven.

Er is dus sprake van een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid nu de verwerende partij niet alle nuttige elementen in aanmerking heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing en dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

In een arrest van Uw Raad nummer 85.968 van 21 augustus 2012 werd geoordeeld:

"2.6. Eén van de kernargumenten van verzoekster is dat de bestreden beslissing niets vermeldt omtrent de mogelijkheid tot reizen en dat het advies van de arts-adviseur hieromtrent niet afdoende is gemotiveerd. De arts-adviseur beperkt zich, aldus verzoekster, tot de stelling: "Betrokkene is psychiatrisch belast maar de aandoening verhindert haar niet te reizen." Verzoekster stelt dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat in het advies van de arts-adviseur niet wordt geantwoord op het argument betreffende het zeer ernstig risico op zelfmoord bij terugkeer naar omstandigheden die het trauma hebben veroorzaakt. Er wordt evenwel niet verduidelijkt waarom de arts-adviseur, van wie niet betwist wordt dat deze zelf geen psychiater is, op dit punt afwijkt van de medische attesten die opgesteld zijn door psychiaters, geneesheer-specialisten. Ook in haar nota met opmerkingen neemt de verwerende partij hieromtrent geen standpunt in.

[...]

2.8. Er werd nagelaten afdoende te motiveren aangaande de voorliggende gegevens inzake de onmogelijkheid van verzoekster om te reizen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij haar formele motiveringsplicht heeft geschonden nu noch de bestreden beslissing noch het advies van de arts-adviseur verduidelijkt waarom wordt afgeweken van essentiële argumenten in de voorliggende medische attesten.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond."

De leerstellingen van voornoemd arrest zijn ook van toepassing op huidig dossier gezien de bestreden beslissing, noch het advies van de arts-adviseur rekening hebben gehouden met de medische tegenindicatie om te reizen, namelijk het risico op overlijden... in geval van terugkeer naar Macedonië, gelet op de onderbreking van de noodzakelijke medische zorgen, opvolging en behandeling in dat geval, noch met de reeks van medicatie die dient te worden ingenomen, noch met het feit dat de behandeling voor het leven is.

De bestreden beslissing is daarom absoluut niet op adequate wijze gemotiveerd en vertoont een formeel gebrek aan motivering, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in combinatie met de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980, gezien dit risico voor het leven/fysieke integriteit van de eerste eisende partij niet werd betrokken in de beoordeling door de arts-adviseur en ook niet in de beoordeling door de bestreden beslissing.

6. Beschikbaarheid en toegankelijkheid

Overigens dient te worden opgemerkt dat de ernst van de aandoening en het risico voor het leven en de integriteit van een eisende partij om subsidiaire bescherming om medische redenen noodzakelijkerwijze beoordeeld dient te worden in het licht van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de vereiste medische behandeling en zorgen in het land van herkomst, wat verwerende partij helemaal niet gedaan heeft.

Nochtans werd, buiten het medisch getuigschrift, ook recente informatie omtrent de ontoegankelijkheid van medische zorgen in Macedonië bezorgd aan de verwerende partij.

Deze inlichtingen gaven aan dat er een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid bestaat dat de behandeling van eerste eisende partij zal stopgezet worden ingeval van terugkeer, met alle schadelijke gevolgen van dien (zelfvernietiging,..., etc.)

Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en artikel 3 EVRM schendt, evenals algemene beginselen van goed bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

7.

In dit dossier is de arts-adviseur van mening dat de ziekte aangehaald actueel geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat er geen sprake is van mensonterende of vernederende behandelingen, gezien eisende partijen al een tijd op de hoogte zijn van de ziekte.

De bestreden beslissing vertoont echter een kennelijk gebrekkige materiële motivering, door te oordelen dat de aanvraag onontvankelijk zou kunnen worden verklaard op basis van het artikel 9ter §3-4° van de wet van 15 december 1980, omdat er een kennelijke appreciatiefout wordt begaan door de verwerende partij en de arts-adviseur doordat er een manifest verkeerde interpretatie wordt gehanteerd van het artikel 9ter §1, 1° van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of een fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

De arts-adviseur hanteert duidelijk een strengere definitie dan deze vermeld in het artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980, gezien er door de arts-adviseur wordt geëist dat er sprake zou zijn van een ziekte die een actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene en dat de mensonterende en vernederende behandeling wordt uitgesloten indien partijen al op de hoogte waren van de ziekte.

Ook de bestreden beslissing hanteert een strengere definitie dan deze vermeldt in het artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980, gezien er door de bestreden beslissing wordt geëist dat er sprake zou zijn van een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene en dat er sprake moet zijn van dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou zijn en dat de mensonterende en vernederende behandeling wordt uitgesloten indien de aandoening geen ernstig actueel gevaar vormt voor de gezondheid.

Eisende partijen stellen vooreerst al vast dat de inhoud van de bestreden beslissing geen volledige steun vindt in het advies van de arts-adviseur.

De arts-adviseur heeft op geen enkel moment gesteld dat er geen dringende maatregelen zijn zonder dewelke er acuut levensgevaar zou zijn. Eerste eisende partij wordt elke dag opgevolgd en behandeld in CARDA. Dit kan evengoed aanzien worden als dringende maatregelen die absoluut noodzakelijk zijn zonder dewelke er acuut levensgevaar zou zijn, wat toch bevestigd wordt door de inhoud van de medische attesten. Zou er immers geen opvolging en behandeling zijn, dan zouden de gevolgen catastrofaal zijn voor eerste eisende partij. Eisende partijen zijn van oordeel dat de attaché niet bevoegd is om over dit medisch aspect uitspraak te doen.

Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat de mensonterende en vernederende behandeling wordt uitgesloten indien de aandoening geen ernstig actueel gevaar vormt voor de gezondheid, doch ook dit gegeven wordt niet ondersteund door het advies. Het advies stelt immers enkel dat dit niet aan de orde is gezien partijen reeds een langere periode kennis hebben van de ziekte, in de mate dat dit al kan worden aanzien als een medisch advies. Eisende partijen zijn van oordeel dat de attaché niet bevoegd is om over dit medisch aspect uitspraak te doen.

De Raad van State merkte reeds op dat het laten beoordelen van het medisch getuigschrift door niet-geneesheren het medisch beroepsgeheim schendt en dus artikel 458 van het Strafwetboek, wat niet de bedoeling kan zijn.

Bijgevolg kunnen deze medische getuigschriften niet worden beoordeeld door anderen dan de ambtenaar-geneesheer.

Er kan dan ook niet worden beoordeeld dat er geen dringende maatregelen zijn zonder dewelke er acuut levensgevaar zou zijn, dat de mensonterende en vernederende behandeling wordt uitgesloten omdat de aandoening geen ernstig actueel gevaar vormt voor de gezondheid... daar de inhoud niet kan worden beoordeeld door anderen dan de ambtenaar-geneesheer ...

De attaché van de Staatssecretaris kon derhalve niet rechtsgeldig tot de bestreden beslissing en de argumentatie daarin verwerkt komen.

In elk geval, de definitie in artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 vereist niet dat men zou aantonen dat de ziekte waaraan wordt geleden een directe bedreiging zou inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of dat er een ernstig actueel gevaar moet zijn voor de gezondheid om een mensonterende en vernederende behandeling uit te sluiten, gezien er in het artikel 9ter §1,1° ook wordt bepaald dat ook een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit en een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft, in aanmerking komt om aanleiding te geven tot een machtiging tot verblijf.

De arts-adviseur beperkt zich tot het verengen van de definitie van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 door te eisen dat er sprake zou zijn van een ziekte die een actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de eerste eisende partij en dat het zou gaan om een aandoening waarvan partijen nog niet gedurende een langere periode op de hoogte waren, en dit in duidelijke tegenspraak met de uitdrukkelijke bepalingen van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, die niet enkel bepaalt dat het kan gaan over een ziekte die een reëel risico inhoudt voor

het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, maar ook om ziektes die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, maar ook om ziekte die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft.

Het is dan ook niet echt duidelijk waar de arts-adviseur zich precies op baseert om te beantwoorden aan de definitie van artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 dat er sprake zou moeten zijn van een ziekte die een actueel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of een ziekte waarvan partijen nog niet gedurende een langere periode op de hoogte zijn, zonder te onderzoeken of adequate behandeling in het land van herkomst wel aan de orde is.

De arts-adviseur begaat duidelijk een kennelijke appreciatiefout en hanteert een verkeerde interpretatie van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, door geen rekening te houden met het feit dat het ook kan gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De bestreden beslissing kan niet volstaan met de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM dat de zeer algemene bepalingen bevat dat er een verbod is op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen.

Bovendien, zelfs indien de beschreven ziekte van de eerste eisende partij geen directe of rechtstreekse bedreiging zou uitmaken voor het leven of de fysieke integriteit, dan nog verhindert dit niet dat er eventueel een machtiging tot verblijf kan worden toegekend omdat de eerste eisende partij een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen, gezien er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van vorig verblijf.

Zoals hierboven reeds aangegeven hebben eisende partijen in de aanvraag in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 duidelijk uiteengezet waarom zij menen dat de nodige behandeling niet beschikbaar en op zijn minst niet toegankelijk zal zijn in het land van herkomst en dat zodoende een terugkeer een stopzetting van de behandeling zal tot gevolg hebben met als resultaat een ernstige verslechtering van de gezondheidstoestand van eerste eisende partij.

De stopzetting van de behandeling zal aan de orde zijn in geval van terugkeer met als gevolg de catastrofale gevolgen voor de fysieke integriteit van eerste eisende partij, verhoogt risico op zelfdestructie ...

Gezien de medische toestand van eerste eisende partij werd ook haar dochter geplaatst door de jeugdrechtbank van Luik.

Dit is bijgevolg toch overduidelijk een omschrijving van het risico voor haar fysieke integriteit en een bedreiging voor het leven, dat niet in aanmerking is genomen door de bestreden beslissing."

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012." Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

2.4. In casu verwijst de bestreden beslissing naar het medisch advies van de arts-adviseur van 29 april 2013, gericht aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris.

2.5. Het medisch advies van de arts-adviseur van 29 april 2013 bevindt zich in het administratief dossier. De analyse en conclusie van dit advies luiden als volgt:

“(...) De in de standaard medische getuigschriften d.d. 18.03.2013 en 22.01.2013 beschreven schizofrenie houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Betrokkene en zijn naaste omgeving zijn reeds gedurende vele jaren vertrouwd met deze aandoening en de implicaties ervan zodat er geen risico bestaat op een onmenselijke en vernederende behandeling in het land van herkomst. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.6. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing op twee gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit,
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling, doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf

De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. arresten RvV, gewezen in AV, o.a. nr. 135 039 van 12 december 2014 en RvS 16 oktober 2014, nr 228.778 en RvS 9 september 2015, nr. 232.141).

2.7. Een van de kernpunten van verzoekers' betoog is dat de arts-adviseur niet heeft nagegaan of de door de behandelende arts noodzakelijk geachte reeks van medicijnen voor de aandoening van de eerste verzoekende partij ook beschikbaar is in Macedonië. Verzoekers achten dit een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat uit de door verzoekers overgemaakte standaard medische getuigschriften van 22 januari 2013 en 18 maart 2013, die ze blijkens het administratief dossier hebben neergelegd ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en die de arts-adviseur bespreekt in zijn advies, blijkt dat eerste verzoekster een reeks aan medicijnen dient te nemen en dit levenslang. Er blijkt ook uit deze getuigschriften dat verzoeksters aandoening zeer ernstig is en er wordt in de onderafdeling “*intervention/hos-*

pitalisation” van de rubriek *“traitement actuel”* melding gemaakt van *“prise en charge en milieu spécialisé”*. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de lezing van het advies van de arts-adviseur niet blijkt dat deze in concreto heeft nagegaan of de door verzoekers aangehaalde medische elementen een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De arts-adviseur heeft zich immers blijkens zijn advies beperkt tot de zinsnede: *“Betrokkene en zijn naaste omgeving zijn reeds gedurende vele jaren vertrouwd met deze aandoening en de implicaties ervan zodat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.”* De Raad ziet niet in hoe het eventueel vertrouwd zijn met een aandoening en de implicaties ervan inhoudt dat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst. Hiermee spreekt de arts-adviseur zich niet uit over de vraag of er een adequate behandeling voorhanden is in het land van oorsprong. Het gegeven dat niet in concreto werd nagegaan of de door verzoekers aangehaalde medische elementen een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is strijdig met het hierboven vermelde artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat de zorgvuldigheidsplicht in het licht van deze bepaling werd geschonden.

2.8. In de bestreden beslissing kan voorts nog worden gelezen: *“Bovendien: Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter een standaard medisch getuigschrift over gedateerd op 13.07.2012 en 14.09.2012. De aanvraag werd echter ingediend op 03.04.2013, dus na de invoegintreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §1, 4° lid en art. 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).”* Deze passage kan de bestreden beslissing niet schragen, vermits er nog twee andere standaard medische getuigschriften werden ingediend, namelijk de getuigschriften die dateren van 22 januari 2013 en 18 maart 2013, zoals blijkt uit de bespreking hierboven. Verweerder geeft in de nota met opmerkingen zelf toe dat de passage in de bestreden beslissing dat *“geen enkel ander medisch getuigschrift werd voorgelegd conform het model van het standaard medisch getuigschrift”* kennelijk een materiële misslag betreft. Verweerder is de mening toegedaan dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de beide standaard medische getuigschriften van 22 januari 2013 en 18 maart 2013, doch uit de bespreking hierboven blijkt dat de beoordeling van deze getuigschriften door de arts-adviseur een schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aangezien niet werd nagegaan of de door de behandelende arts noodzakelijk geachte reeks van medicijnen voor de aandoening van de eerste verzoekende partij ook beschikbaar is in Macedonië. De overige rechtstheoretische beschouwingen die nog in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen, waarbij wordt verwezen naar rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM, kunnen haar evenmin schragen. Hierbij kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.9.

2.9. Het verweer in de nota met opmerkingen dat ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, er nooit sprake kan zijn van een mensonterende behandeling in de zin van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, waarbij de verwerende partij verwijst naar het feit dat er zou zijn geoordeeld dat de ingeroepen aandoening geen graad van ernst vertoont en vervolgens rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM aanhaalt, kan niet worden bijgetreden. Het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt niet samen met die situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 van het EVRM (cf. arresten RvV, gewezen in AV, o.a. nr. 135 039 van 12 december 2014 en RvS 16 oktober 2014, nr 228.778 en RvS 9 september 2015, nr. 232.141). In het advies van de arts-adviseur kan bovendien niet worden gelezen dat de ingeroepen aandoening van de eerste verzoekende partij geen graad van ernst vertoont. Hij heeft de vraag of er een reëel risico is voor het leven en de fysieke integriteit ontkennend beantwoord. Verder is hij van oordeel dat partijen reeds gedurende jaren vertrouwd zijn met de aandoening van de eerste verzoekende partij en de implicaties ervan zodat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst, maar hiermee wordt zoals reeds gezegd niet ingegaan op de vraag of de door verzoekers aangehaalde medische elementen in hoofde van de eerste verzoekende partij een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Dat verzoekers zouden voorbijgaan aan de werkelijke inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur en dat

deze verzoekers' zaak grondig zou hebben onderzocht, zoals voorgehouden wordt in de nota, kan, gelet op het voorgaande, niet worden bijgetreden.

2.10. Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet in concreto nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. Het eerste en enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel die ontwikkeld werden ten opzichte van de bestreden beslissing geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring ervan, worden zij niet onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben in hun enig middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA